

El pianista Ignasi Cambra, durant la seva actuació. JORDI MESTRE

Una gran vetllada pianística a **l'església del Carme** a Peralada

► Ignasi Cambra, format en la considerada millor escola de música del món, mostra el seu talent

JOSEP AGUSTÍ PERALADA

■ Després dels anys de la millor preparació que pot rebre un pianista de primera línia mundial, Ignasi Cambra, nascut el 1989, està vivint un any de demostració del seu gran talent, i en conseqüència, de reconeixement. Aquest 2017, per una banda ha publicat el seu primer disc, amb obres de gran exigència d'Edward Grieg i Serguei Rakhmàninov, i està a punt de veure la llum el segon, gravat aquest juny a l'auditori de Girona amb impromptus de Schubert i Chopin.

En aquesta etapa del pianista, debutar en un festival del prestigi del de Peralada, i de la manera com ha va fer dijous al vespre, probablement representarà una fita de pes en la seva trajectòria professional. Del que no hi ha dubte és que, per als afortunats que el vam poder sentir, va ser un concert memorable.

Cambra va escollir un repertori amb obres del mateix Grieg, Enric Granados i Frédéric Chopin, compositors romàntics que és fàcil sentir sobreinterpretats, tant per ser tocats amb massa volum, com perquè l'interpret ho faci mo-

vent-se de cara a la galeria. Ell va mostrar com fugir d'aquests parany: va cedir tot el protagonisme a les notes i va moure's amb absoluta sobrietat, tan sols demostrant que la música li sortia de dins i que amplificava amb els dits el talent dels compositors. I al capdavall aquesta sobrietat encara va fer més transparent que Cambra és un pianista d'enorme sensibilitat que sap plasmar-la amb una expressivitat que emociona.

Val a dir que dijous Cambra va unir l'èxit de debutar al festival havent venut quasi totes les entrades amb el fet de tenir el suport de la seva família i amics, la qual cosa va contribuir que se'l veiés especialment content. Els afortunats oients ens en vam beneficiar també en les magnífiques propines musicals amb què ens va obsequiar. Fragments preciosos de Schuman, Schubert i Beethoven, amb la sonata 14 *Quasi una fantasia*, el conegut *Clar de Lluna*, van sonar magnífics i van avivar encara més la contundent ovació que es va guanyar Cambra. Tant de bo el puguem anar gaudint als escenaris gironins, i durant totes les estacions de l'any.